

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 366/2022-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **obce Pečeňady**, Pečeňady 93, IČO 00 312 878, zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Jurovským, Vajanského 1955/58, Piešťany, proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 14 C 50/2015 zo 14. októbra 2019 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 14/2020 z 23. februára 2021 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C 50/2015 zo 14. októbra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 14/2020 z 23. februára 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Navrhuje napadnutý rozsudok okresného súdu, ako i napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Žiada tiež o priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou okresnému súdu 18. februára 2015 domáhala proti žalovanému zaplata 730,32 eur s príslušenstvom z titulu nákladov vynaložených na odtiahnutie jeho vozidla z miestnej komunikácie a jeho uskladnenie. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol s poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v obdobnej veci (sp. zn. 3 Cdo 70/2003), podľa ktorého pokiaľ vozidlo nebolo odtiahnuté obcou samotnou alebo právnickou osobou ňou pre tento účel založenou alebo zriadenou, išlo o zákonom neprípustné prenesenie výkonu právomoci pri správe miestnej komunikácie, a preto sťažovateľke nemohol vzniknúť nárok na náhradu vynaložených nákladov na odtiahnutie a uskladnenie vozidla žalovaného.

3. Po podaní odvolania sťažovateľkou krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Najvyšší súd následne uznesením č. k. 1 Cdo 135/2021 z 26. januára 2022 odmietol dovolanie sťažovateľky podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) s tým, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, keďže nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP napriek uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol skutočnosť, že v rovnakých alebo obdobných právnych veciach existujú rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj krajského súdu, v ktorých je vyslovený odlišný – protichodný právny názor potvrdzujúci správnosť právneho názoru sťažovateľky ako žalobkyne a dôvodnosť jej žaloby, preto sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok okresného súdu za neúplný a jednostranný, ignorujúci opačný právny názor najvyšších súdnych autorít;

b) postup súdu prvej inštancie bol prekvapivý v kontexte priebehu a záveru pojednávania 22. mája 2019, na ktorom okresný súd už mohol vysloviť predbežné právne posúdenie, avšak neučinil tak a nariadil na nasledujúcom pojednávaní výsluch ďalšieho svedka. Na pojednávaní 14. októbra 2019 po vyslovení predbežného právneho posúdenia súd prvej inštancie vykonal dokazovanie s oboznámením sa s obsahom spisu, po poučení v zmysle § 154 CSP prijal uznesenie, ktorým vyzval sporové strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci podľa § 182 CSP, a po stručnom záverečnom vyjadrení sporových strán prijal uznesenie o skončení dokazovania, pričom na záver pojednávania vyhlásil rozsudok vo veci samej;

c) odvolací súd v napadnutom rozsudku ignoruje opačné právne posúdenie jeho právnej veci, *„necituje príslušné judikáty Odvolacieho a Dovolacieho súdu a rozhodnutí Ústavného súdu SR,*

len okrajovo uvádza, že takéto rozhodnutia existujú s opačným právnym názorom“, pričom poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 6 MCdo 22/2010 z 20. decembra 2011, ktoré svojimi právnymi tézami naopak potvrdzuje správnosť právneho názoru sťažovateľky a dôvodnosť žaloby;

d) okresný súd, ako aj krajský súd nesprávne posúdili právnú otázku nároku sťažovateľky ako správcu komunikácie na úhradu nákladov spojených s výkonom odtiahnutia vozidla žalovaného podnikateľským subjektom nezaloženým alebo nezriadeným obcou na tento účel v spojení s prenesením právomoci obce na subjekt realizujúci z technického hľadiska odtiahnutie tohto vozidla, pričom sťažovateľka poukazuje na jednotlivé rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu;

e) napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu považuje sťažovateľka za nekonformné s princípom právnej istoty, ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

7. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

8. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

9. Ústavný súd poukazuje na to, že v prípade napadnutého rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, mala sťažovateľka k dispozícii opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje.

10. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, mohla sťažovateľka podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľka odvolanie podala a rozhodol o ňom krajský súd rozsudkom č. k. 9 Co 14/2020 z 23. februára 2021. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd nesprávne posúdil právnu otázku nároku sťažovateľky ako správcu komunikácie na úhradu nákladov spojených s výkonom odtiahnutia vozidla žalovaného podnikateľským subjektom nezaloženým alebo nezriadeným obcou na tento účel v spojení s prenesením právomoci obce na subjekt realizujúci z technického hľadiska odtiahnutie tohto vozidla. Sťažovateľka poukazuje na nejednotnú judikatúru súdov v uvedenej otázke, pričom napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za nekonformný s princípom právnej istoty, ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva.

12. V zmysle § 124 in fine zákona o ústavnom súde ústavný súd považuje ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiu krajského súdu za podanú včas.

13. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné,

a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

14. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

15. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

16. Ústavný súd podrobil napadnutý rozsudok krajského súdu prieskumu v zmysle argumentácie sťažovateľky uplatnenej v tejto časti ústavnej sťažnosti, pričom z jeho odôvodnenia zistil, že odvolací súd prebral v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý považoval za dostatočný na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania považoval za správne vyhodnotené a zdôraznil, že okresný súd dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie sťažovateľkou uplatneného nároku. Keďže odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľal i právne závery súdu prvej inštancie vo veci samej, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odkázal na podľa neho správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia prvoinštančného rozsudku. Odvolací súd zároveň nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nevyhovet sťažovateľke, ktorá vo svojom odvolaní neuviedla žiadne nové podstatné skutkové či právne argumenty než tie, ktoré uviedla už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal.

17. V relevantnej časti napadnutého rozsudku krajský súd uvádza:

„Keďže správca komunikácie vykonávajúci verejnú správu pozemných komunikácií je pri tomto výkone orgánom verejnej správy, nevzťahuje sa na neho možnosť daná v čl. 2 ods. 3 Ústavy SR (každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané), ale vzťahuje sa na neho čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákona, a teda pri výkone preneseného výkonu štátnej správy nemôže postupovať nad rámec zákona, tzn. používať analogický inštitút súkromného práva napr. zmluvné zastúpenie, poverenie a splnomocnenie. Každý orgán štátu má totiž Ústavou SR a zákonom určený rozsah právomocí, ktorý nemôže prekročiť, takže môže konať

len to, čo mu ústava alebo zákon dovoľuje s tým, že tieto právne normy určujú aj spôsob, akým štátne orgány môžu štátnu moc uplatňovať, vrátane druhu a obsahu sankcií, ktoré môžu používať. Konanie orgánu štátu v medziach a v rozsahu ustanovenom zákonom, bez akejkoľvek výnimky a zákonom ustanoveným spôsobom, napĺňa v právnom štáte princíp právnej istoty a tento ústavný príkaz zároveň vylučuje stav, aby orgán štátu mohol konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným, ako zákonom predpísaným a ustanoveným spôsobom...

Z uvedeného vyplýva, že správca verejnej komunikácie by mohol zákonom zvereným mu výkon verejnej moci a správy zmluvne preniesť na podnikateľské, alebo iné subjekty len vtedy, ak by mu to zákon výslovne dovolil alebo priamo ukladal.

Z ust. § 3d Cestného zákona a z ust. § 43 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. však nepochybne vyplýva, že úmyslom zákonodarcu bolo taxatívnym výpočtom určiť, kto je oprávnený vykonávať správu komunikácií a kto je správcom cesty, s tým, že odtiahnutie je povinný vykonávať jedine správca cesty, tzn., že výkladom tohto ustanovenia možno dospieť k záveru, že jeho úmyslom bolo vylúčiť iné osoby, ktoré by sa podieľali na správe komunikácie a ktoré by boli oprávnené odstrániť prekážku cestnej premávky, okrem právnickej osoby správcom na tento účel založenej, alebo zriadenej.“

18. V súvislosti s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa nejednotnej judikatúry súdov v posudzovanej otázke ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej cituje jednotlivé rozhodnutia najvyššieho súdu a uvádza, že si je vedomý, že súdna prax v otázke nároku na úhradu nákladov spojených s výkonom odtiahnutia vozidla podnikateľským subjektom nezriadeným obcou na tento účel nie je jednotná, a tiež okrem iného uvádza:

„Odstránenie vozidla nie je súkromnoprávnym aktom, pri ktorom by prichádzalo do úvahy zastúpenie podnikateľským subjektom, alebo zmluvné poverenie, v zmysle ktorého by bol podnikateľský subjekt oprávnený pôsobiť v oblasti verejnoprávnych vzťahov. Správca cesty pri odstraňovaní vozidla vystupuje ako orgán verejnej moci (správy), ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za jej výkon a nemôže ju zmluvne previesť na iného, a to ani po stránke technickej (čo sa týka samotného výkonu odtiahnutia vozidla). Takéto oprávnenie, vzhľadom na povahu vzťahu, v rámci ktorého má k nemu dôjsť, je oprávnená vykonať buď len obec sama alebo právnická osoba ňou pre tento účel založená alebo zriadená.

V danej veci je potom podstatná tá skutočnosť, že odťah kombajnu z adresy [REDAKOVANÉ] na adresu [REDAKOVANÉ] vykonala dňa 20. 02. 2013 spoločnosť [REDAKOVANÉ] (nie žalobca, prípadne iná právnická osoba žalobcom pre tento účel založená alebo zriadená) a to na základe objednávky žalobcu, ktorá skutočnosť vyplýva zo zákazkového listu (rub č. l. 10 v spise). Odvolací súd je toho názoru, že túto právomoc správcu komunikácie (t. j. ani rozhodovanie o odstránení vozidla, ani oprávnenie na jeho odstránenie) nie je možné zmluvou preniesť na tretí subjekt, v tomto prípade na súkromnú spoločnosť [REDAKOVANÉ], keď navyše tento subjekt v čase realizácie odťahu nemal ani ako predmet činnosti zapísané - vykonávanie odťahovej služby vozidiel (zapísané v obchodnom registri až od 17. 10. 2015 t. j. cca po viac ako 2 rokoch) a taktiež je potrebné v neposlednej miere poukázať na to, že subjekt realizujúci takýto odťah je povinný

bezodkladne zabezpečiť aj odstránenie predmetov a odpadov prekážajúcich v zjazdnosti na ceste, ktoré s prekážkou cestnej premávky súvisia. Samotný správca komunikácie síce nemusí vykonávať všetky povinnosti vyplývajúce zo správy sám bez toho, aby využil služby dodávateľov, avšak odťah motorových vozidiel je v tomto ohľade výnimkou, nakoľko pri odstraňovaní motorových vozidiel vystupuje ako orgán verejnej moci, ktorý túto činnosť vykonáva autoritatívne voči všetkým vlastníkom a prevádzkovateľom motorových vozidiel a v plnom rozsahu nesie aj zodpovednosť za jej výkon. Odstránenie vozidla bez súhlasu prevádzkovateľa je vážnym zásahom do vlastníckych práv, ktoré je prípustné len na základe zákona.

Z uvedeného tak vyplýva, že vozidlo v danom prípade nebolo odstránené (odtiahnuté) správcom komunikácie, ani subjektom, ktorý bol na to oprávnený v zmysle § 43 ods. 1, 4 zákona č. 8/2009 Z. z. v spojení s § 3d ods. 5 písm. d) cestného zákona. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] preto vykonala odtiahnutie vozidla v rozpore so zákonom.

S prihliadnutím na vyššie opísané okolnosti prípadu obstoja právne závery prvoinštančného súdu, z ktorých vyvodil nedôvodnosť žaloby. Keďže v danom prípade nebolo možné previesť na spoločnosť [REDAKOVANÉ] právomoci správcu komunikácie, táto spoločnosť nebola oprávnená odtiahnuť vozidlo žalovaného. Žalobca preto nemá nárok požadovať od žalovaného náhradu nákladov za tento úkon. “

19. Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ako celku, s prihliadnutím na citované časti jeho odôvodnenia ústavný súd konštatuje, že odvolací súd citoval zákonné ustanovenia, ktoré adekvátne aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; vysvetlil tiež dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, pričom sa odvolal na jednotlivé rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 2 MCdo 11/2011, sp. zn. 3 Cdo 70/2003, sp. zn. 6 MCdo 22/2010). V uvedenej súvislosti poznamenáva, že právny názor sťažovateľky v danej veci (podporený odkazmi na konkrétne rozhodnutia všeobecných súdov) možno považovať za možný legitímny výklad vo vzťahu k rozhodovaniu o predmetnej právnej otázke. Podstatné však je, že výklad zákonov je v primárnej právomoci všeobecných súdov a pokiaľ je ich výklad ústavne konformný, ústavný súd nemá dôvod do takéhoto výkladu zasahovať len preto, že existuje aj iný možný a takisto ústavne konformný výklad. Ústavný súd dospel k presvedčeniu, že napadnutý rozsudok krajského súdu nepredstavuje ústavne relevantný exces z aplikačnej praxe všeobecných súdov, je presvedčivo odôvodnený a ústavne udržateľný.

20. K argumentácii sťažovateľky, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho rozhodol inak, ako v obdobných veciach rozhodujú všeobecné súdy, považuje ústavný súd za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01). Preto, ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno z takéhoto ich postupu mechanicky vyvodzovať porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy či čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom ústavný súd

vzhľadom na svoje ústavné postavenie a princíp minimalizácie zásahov do činnosti všeobecných súdov, ktorý štandardne uplatňuje vo svojej judikatúre, do takéhoto (vo všeobecnosti nežiaduceho) stavu vstupuje len vo výnimočných prípadoch. Vo veci sťažovateľky ústavná akceptovateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vylučuje, aby ústavný súd uplatnil výnimku zo svojho štandardného prístupu k preskúmvaniu právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov.

21. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a označenými základnými právami podľa ústavy, listiny, ako aj právom podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namietala, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

22. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj označené práva, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05, alebo IV. ÚS 326/07).

23. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu